

leszálltak a trónról, hogy megízleljék a kicsapongó élet néhány gyönyörű óráját.

□ Az estély reggel kilenc óráig tartott és Miklós csak a következő nap reggelén ébredt fel mámoros álmából és szomorúan konstataulta, hogy vagyonának nagyrésze elúszott, valamint azt is, hogy el kell hagynia a fővárost, hogy egy kis tanyán üsse fel a sátozt.

□ □

□ Úgy élt Miklós Ágfalván, mint egy kiskirály. Ha kedve volt dolgozott, ha nem vásott a foga a munkához, bolyongott a réteken, vázlatokat festett, vagy Juliskának udvarolt.

□ Igaz, hogy az nem vette valami komolyan a festő enyelgéseit, de az nem is volt lényeges, mert Miklós is inkább csak időtöltésből csapta a szelet a szép asszonyok.

□ Sokat beszéltek előtte a fiatal párról. Elmondták, hogy az asszony kétségbeesetten beteg volt és az orvosi tudomány tehetetlenül állott a betegséggel szemben, hanem egyszerre jött a földrengés és az úgy elvitte a bajt, mintha soha nyoma se lett volna. Tudta, hogy merre járnak, megmutatták neki a képeslapokat, amelyeket utjuk minden pontjáról szorgalmasan küldöztek. Juliska egész regényeket mesélt Oszkáról, elmondta, hogy milyen kedves fiú, milyen jellemes ember. Az öreg viszont Terkát dicsérte és Fekete Miklósnak halvány sejtelve se volt arról, hogy az a fiatal asszony, akiről naponta oly sokszor megemlékeznek, neki jó ismerőse, aki vele együtt egy bérkaszárnnyában kereste a halhatatlanságot és aki egyszer szíves örömmel dugta el a képeit a végrehajtó tekintete előtt.

□ Oszkárra meg tán nem is emlékezett már. Olyan futólagos volt az ismeretségük és annyira nem állott

semmi emlékeztető momentummal összefüggésben hogy nem is hagyhatott benyomást egyikükben sem.

□ Terkának az arca azonban most is előtte állott. Nem tudta elfelejteni a villogó szemeket, az idegesen finom vonásokat és ha néha esténként elővette azt a vázlatkönyvét, amelyet csak önmagának tartogatott, fájdalmas kéjlegéssel nézegette annak lapjait, amelynek mindenikén csak egy arc volt és ez az egy arc annyiféle érzéssel, annyiféle lélekmozgással volt megörökítve, amennyit csak egy forrólelkű művészember tud elképzelni. Mindenütt Terkának a képe volt. Eszményítve, magasztos meglátásban, ahogy a szerelmes ember látja ideálját. Hol borusan, szenvedőn, hol vidáman, majd vágyó epedéssel tekintett felé a bájos asszonyarc és a könnyelmű piktor, aki komédiát játszott az étellel, aki úgy élt, mintha a holnap nem is léteznék, akiről azt hitték, hogy komoly gondolatai nem is lehetnek, minden este elővette ezt a vázlatkönyvet és imádságos szeretettel simogatta tekintette annak lapjait, lelkében pedig fölcsapott az érzések lángja, amely emésztőn gyötörte érező szívét.

□ Tudta, hogy Terka férjhez ment, tudta, hogy másé lett. Nem is gondolt arra, hogy az életben valaha találkozhatnak, de azért fanatikus rajongással, beteges szeretettel csüngött rajta és akárhányszor megtörtént, hogy az egyedüllét nagy csendjében megszólalt a Terka hangja és olyan melegséget hozott a szívébe, hogy megeredt bele a könnye. Ilyenkor lehúnyta szemeit és ábrándozott. Gyönyörűséges képek rajzoltak előtte. Dicsőségesen haladt pályáján. Művészete meghódította a világot és amikor a nagy ünnepeltetés után mindenki távozott, odajött hozzá egy éjszemű asszony, gyöngéden átfogta nyakát, édes szokat suttogott és ő elfelejtett minden dicsőséget, minden ünneplést és forrón, szeretőn ölelte keblére az ábrándok ködéből kilépett asszonyt.

ÁMON VILMOS.

□ □ □

### *Firdúsi könyvére.*

*Régi köpenyén folt a folt hátán  
Jött a turáni nagy vizek felől:  
Balján avult könyv: Zál és Rudabé.*

*Mesélt, talán mert gyerek vagyok még,  
Hangja öreg volt, reszkető süket,  
Mint barna zsoldár zord-hideg kövön.*

*Vén, görcsös szava zörgött a nyelvén:  
Mint a rozsdás vas, hogyha megütik:  
Hajh! minden legény öreggé őszül.*

*Lábig tekintett furcsa gunyóján,  
Egy lánynevet súgott a fülembe  
S megsimította hosszú hajamat.*

*Boros Ferenc.*

